

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ БОЯДИСАНИЯТ НА ИВИЦИ САНДЪК

Превод от руски: Деян Киряков Пеловски, Мариана Емилова Вълкова,
1992

chitanka.info

— Е, какво ще кажете за това, Елердайс? — попитах аз.

Вторият ми помощник стоеше до мене на кърмата, разкراчил широко късите си дебели крака, морето още не се беше успокоило след силната буря и всеки път, когато нова вълна накланяше кораба встрани, двете ни спасителни лодки почти докосваха водата. Подпрял далекогледа на въжетата на бизанмачтата, Елердайс се опитваше да огледа някакъв неизвестен, облъскан от бурята плавателен съд, когато той за момент се спираше на гребена на вала, преди отново да се плъзне надолу. Корабът беше загребал толкова много вода, че само понякога различавах зеленикавата ивица на борда.

Това беше двумачтова гемия. Нейната най-висока мачта беше счупена на около десет фута над палубата и се влачеше след кораба заедно с платната и летвите като прекършено крило на чайка. Изглежда, никой не се и опитваше да отреже въжетата, които все още задържаха тези останки от кораба.

Предната мачта беше цяла, но формарселът не беше закрепен, а предните платна вятърът беше отнесъл до самия нос на кораба и те се развяваха като огромни бели флагове. Никога не бях виждал плавателен съд в такова окаяно състояние. Но това ни най-малко не ни учудваше. През последните три дни и ние на своя кораб неведнъж губехме надежда, че отново ще видим земята. Тридесет и шест часа се борихме с бурята и ако „Мери Синклер“ не беше един от най-добрите платноходи, които някога са строени в корабостроителниците на Клайд, едва ли щяхме да преживеем тази буря. Въпреки всичко ние оцеляхме, макар и да пожертвувахме в този ураган лодка и част от десния фалшборд. Ето защо не се учудихме, когато след бурята видяхме, че на други им е провървяло по-малко, отколкото на нас. Двумачтовата гемия се носеше по синьото море под безоблачното небе като човек, заслепен от мълния, и ни напомняше за преживения от нас ужас.

Бавният и методичен шотландец Елердайс дълго и внимателно оглежда корабчето. Нашите моряци, струпали се на борда или покатерили се на корабната мачта, също го оглеждаха. Ето вече десет дни, оставили далече на север главните търговски пътища през Атлантическия океан, ние плавахме в пълна самота. Когато човек се намира на ширина 20° и дължина 10° като нас, той започва да проявява любопитство към всякакви неочаквани срещи.

— Струва ми се, че екипажът е напуснал кораба — каза вторият помощник.

Аз също имах такова впечатление — на палубата на гемията нямаше признаци на живот, никой не отговаряше на махащите с ръце за поздрав наши моряци. Изглежда, че екипажът е изоставил кораба, решил, че е обречен да загине.

— Дълго няма да издържи — както винаги бавно проговори Елердайс. — Току-виж, че кърмата се наклони и той потъне. Водата вече залива палубата.

— Какво е знамето му? — попитах аз.

— Не мога да разбера, то се е оплело във фаловете... А, виждам... бразилското знаме..., само че е обърнато.

Това означаваше, че преди гемията да спре, екипажът е издигнал сигнал за нещастие. Може би хората току-що са напуснали кораба? Аз взех от помощника далекогледа и огледах покритата с пяна неспокойна синя повърхност на Атлантическия океан, разпростираща се около нас. Не, освен нас други хора нямаше.

— Възможно е на борда да са останали живи хора — казах аз.

— Може би и ние ще спечелим нещо от това — промърмори вторият помощник.

— Да приближим към него откъм подветрената страна и да останем на дрейф.

Нашият кораб се спря на около сто ярда от гемията и двата плавателни съда започнаха да се клатушкат и да се кланят един на друг като танцуващи клоуни.

— Спуснете спасителната лодка — заповядах аз. — Вземете със себе си четирима души и огледайте платнохода, мистър Елердайс.

В това време часовникът удари седем и половина и на палубата се появи моят първи помощник мистър Армстронг — след няколко часа започваше неговото дежурство. У мен се появи желание да отида и аз на изоставения кораб и да го разгледам. След като предупредих Армстронг, аз се прехвърлих през борда, спуснах се по въжетата на платната и се настаних на кърмата на спасителната лодка.

Беше ни нужно съвсем малко време, за да преодолеем неголямото разстояние, което разделяше корабите. Морето още се вълнуваше и грамадните вълни скриваха едновременно и нашия кораб, и гемията. Когато попадахме между две вълни, лъчите на слънцето не

достигаха до нас, но всяка нова вълна ни повдигаше към топлината и слънчевата светлина. В кратките мигове, когато застивахме на снежнобелия хребет между двете мрачни пропасти, виждах зеленикавата линия на корпуса и наклонената фокмачта на гемията. Това ми позволяваше да направлявам лодката така, че да заобиколим плавателния съд откъм кърмата и да изберем най-удобното за изкачване място. На кърмата на гемията, по която се стичаше на ручей вода, ние прочетохме името му „Богородица на победата“.

— Да влезем откъм обрънатия към вятъра борд, сър — каза вторият капитан.

— Дърводелец, пригответе канджата!

В следващата минута ние скочихме през борда, който се издигаше малко над нашата лодка, и се озовахме на палубата на изоставената гемия.

Преди всичко взехме всички предпазни мерки за в случай че съдът започне да потъва, което беше напълно възможно. За тази цел двама моряци задържаха лодката с фалина^[1] и не ѝ позволяваха да се доближава плътно до борда на кораба. По такъв начин при опасност ние можехме веднага да се възползваме от лодката. Поръчах на дърводелеца да провери има ли много вода в трюма и продължава ли да се увеличава, а заедно с Елердайс и с още един моряк започнах да оглеждам гемията и товара ѝ.

Палубата беше затрупана с различни вехтории и клетки за кокошки, в които плуваха мъртви птици. Беше останала само една лодка с пробито дъно и вече не се съмнявахме, че екипажът е напуснал гемията. С Елердайс влязохме в кабината за управление. Писалището изглеждаше така, като че ли капитанът току-що го беше напуснал. Там се въргаляха книги и документи на испански и португалски, навсякъде имаше купчини пепел от цигари. Опитах се да намеря корабния дневник, но не успях.

— Възможно е капитанът да не го е водил — отбеляза Елердайс. — На южноамериканските търговски кораби редът обикновено не е много строг, а капитаните не обичат да се претоварват с работа. Ако пък е имало дневник, капитанът сигурно го е взел със себе си.

— Иска ми се да взема всичките тези книги и документи — казах аз. — Разберете от дърводелеца, колко време още имаме.

Дърводелецът отговори оптимистично. Вярно, водата е напълнила трюма на кораба, но част от товара плуваше, така че нямаше опасност корабът да потъне веднага. По-скоро той въобще нямаше да потъне и бе обречен още дълго да се носи по вълните като един от онези страшни, неотбелязани на картата плаващи рифове, които са станали причина за гибелта на много кораби.

— В такъв случай можете смело да се спуснете в трюма, мистър Елердайс — казах аз. — Огледайте гемията и се постарайте да определите какво може да се спаси от товара, а аз през това време ще прегледам тези книжа.

От разписките за приетия товар, от разните бележки и писма разбрах, че бразилската гемия „Богородица на победата“ преди един месец е напуснала пристанището Баия и е поела курс за Лондон. Капитан на гемията е бил някой си Таксейра, но какъв е бил броят на екипажа, не успях да разбера. Преглеждайки бегло документите, се убедих, че едва ли ще ни послужат за нещо. Корабът беше натоварен с орехи, джинджифил и с ценна тропическа дървесина. Тези огромни греди са попречили на злополучната гемия да потъне, но те бяха толкова големи, че не бихме могли да ги измъкнем от трюма. Освен това имаше партида декоративни птички за украсяване на дамски шапки, а така също и сто сандъка с консервирани плодове.

Прехвърляйки книжата, се натъкнах на малка бележка, написана на английски, която веднага привлече вниманието ми.

„Древноиспанските и индийските редки екземпляри — се казваше в нея — са част от колекцията на Сантарем и са изпратени на адреса на лондонската фирма «Пронфтут и Нойман». Тези уникални предмети са голяма ценност и трябва да се пазят внимателно, за да не се развалят по пътя и да не бъдат разграбени. Това особено се отнася за сандъка със скъпоценностите на дон Рамирес ди Лейра. Сандъкът трябва да се пази на такова място, където никой не би могъл да проникне.“

Сандъкът със скъпоценности на дон Рамирес! Уникални предмети! Значи на гемията все още има нещо ценно. На вратата се

появи моят помощник, аз станах от масата, без да изпускам бележката от ръцете си.

— На гемията нещо не е в ред — каза той.

Елердайс, който при всякакви обстоятелства запазваше сурова невъзмутимост, сега от нещо беше развълнуван.

— Какво има?

— Убийство, сър. Намерихме човек с разбита глава.

— Дали не е нещастен случай по време на бурята?

— Възможно е, сър. Но ще бъда много учуден, ако кажете същото, когато го видите.

— Къде е той?

— Тук е, сър, в каютата на средната палуба.

Както стана ясно, жилищни помещения под палубата нямаше. Капитанската каюта беше на кърмата; по средата на палубата, около главния люк, имаше втора каюта с пристроен към нея камбуз^[2], а на носа — кубрик^[3]. Помощникът ме поведе към средната каюта. Като влязохме, ние видяхме отдясно камбуза с разхвърляни по пода тенджери и чинии, а отляво — по-малка каюта, с две легла за офицерите. Зад офицерската каюта имаше помещение с размери около дванадесет фута, препълнено с флагове и запасни платна. Вързопи, обвити в груби ленени платна, бяха здраво завързани към тънката преградна стена. В по-далечния край на каютата имаше голям сандък, боядисан на червени и бели ивици. Червената боя така беше избеляла, а бялата — толкова замърсена, че цветът на сандъка можеше да се различи само там, където върху него падаше светлина. След като го измерихме, установихме, че е дълъг четири фута и три дюйма, висок три фута и два дюйма и широк три фута. Следователно беше значително по-голям от обикновеното моряшко сандъче.

Но в момента, в който влязох в склада, не сандъкът привлече вниманието ми, а нещо друго. На пода, върху разхвърляните флагове, лежеше мургав човек с къса, къдрава брадичка, изопнат в целия си дребен ръст. Краката му бяха обърнати към сандъка, а главата в обратната посока. На бялото грубо ленено платно, до главата на мъртвеца се виждаше пурпурно петно, а от загорелия му врат по пода се бяха стекли струйки кръв. В първия момент обаче не можах да различа никакви признаци за насилствена смърт. Лицето му беше безгрижно като на спящо дете.

Наведох се над него, но веднага се отдръпнах с ужас. Едва сега различих нанесената му рана. Той е бил убит със силен удар на брадва отзад. Бравдата е разбила тила му и е проникнала дълбоко в мозъка. Ето защо върху лицето му се е запазило такова спокойствие: смъртта е настъпила веднага и беше ясно, че той дори не е видял убиеца си.

— Как мислите, капитан Баркли, това преднамерено убийство ли е, или нещастен случай? — попита ме помощникът.

— Вие сте прав, мистър Елердайс. На него му е бил нанесен удар отзад с някакъв остър и тежък предмет. Но какъв е този човек и защо са го убили?

— Обикновен моряк е, сър — отговори помощникът. — Погледнете ръцете му и веднага ще се убедите в това.

Елердайс се наведе и обърна джобовете на убития. В тях имаше тесте карти, парче от насмолена връв и пакет бразилски тютюн.

— Ей, погледнете насам! — извика изведнъж Елердайс, като вдигна от пода дълъг нож, чието острие само при натискане на здравата пружина веднага изскачаше от дръжката. Ние не открихме по блестящата стомана нито едно петънце, това ни караше да мислим, че ножът не е бил средство за извършеното престъпление. В същото време обаче беше на разстояние от убития точно колкото една протегната ръка, като че ли е паднал от нея в момента, в който му е бил нанесен ударът.

— Струва ми се, сър, той е знаел, че го заплашва опасност и е държал ножа готов — произнесе помощникът. — Обаче ние вече с нищо не можем да му помогнем, горкия. Интересно какво има в денковете, завързани за преградната стена? Май в тези стари зебла са увити всякакви идоли, стари оръжия, антикварни предмети.

— Точно така — отговорих аз. — Това е единственото ценно нещо от целия товар, което можем да вземем. Извикайте на хората от кораба да изпратят още една спасителна лодка, за да натоварим тези неща.

Останал сам, отново разгледах странните предмети, чиито стопани станахме ние. Всички те бяха увити толкова внимателно, че можех да си съставя само най-обща представа за тях. Но боядисаният сандък в този момент беше така добре осветен, че подробно можех да го огледам. На масивния, окован в ъглите капак беше гравирани някакъв сложен герб, а под него се виждаше надпис на испански език. Успях да

го разчета: „Сандък със скъпоценностите на дон Рамирес ди Лейра, рицар на ордена «Свети Яков», генерал-губернатор и генерал-капитан на Тера Фирма и на провинция Верагуа“. В единия ъгъл се виждаше: „1606 година“, а в другия беше залепен голям бял етикет с надпис на английски: „Настойчива молба при никакви условия този сандък да не се отваря.“ По-долу това предупреждение беше повторено на испански. Върху много сложната, тежка стоманена ключалка беше гравирани някакъв надпис на латински, неразбираем за моряк като мене.

Вече бях приключил огледа на странния сандък, когато към гемията се приближи другата спасителна лодка с моя първи помощник Армстронг и ние натоварихме в нея антикварните предмети — единственото, което си струваше да се вземе от изоставения платноход.

След като изпратихме натоварената лодка към кораба, заедно с Елердайс, дърводелеца и един от моряците тръгнахме към боядисания сандък. Ние го измъкнахме до лодката и внимателно го пуснахме на дъното между двете средни седалки, тъй като сандъкът беше много тежък и можеше да обърне лодката, ако го оставехме на носа или на кърмата. Мъртвият оставихме там, където си беше.

Според Елердайс този убит моряк е решил да открадне нещо, когато екипажът е напуснал кораба, и капитанът, опитвайки се да поддържа дисциплината, го е ударил с брадва или с някакъв друг тежък предмет. Такова обяснение ми се струваше правдоподобно и въпреки всичко не ме задоволяваше напълно. Но океанът пази много тайни и ние, естествено, така и нямаше да разберем какво е предизвикало гибелта на моряка от бразилската гемия — още един загадъчен случай, каквито немалко може да разкаже всеки моряк.

С помощта на дебели въжета сандъкът беше вдигнат на палубата на „Мери Синклер“, а след това четирима моряци го вмъкнаха в каютата между масата и шкафа, до задната преградна стена. Там си беше през цялото време, докато вечеряхме.

След вечерята моите помощници останаха при мен в каютата и на чаша прог започнахме да обсъждаме събитията от днешния ден.

Висок и слаб, приличащ по нещо на ястреб, Армстронг се прояви като прекрасен моряк, но беше известен със своето скъперничество и алчност. Нашето откритие го развълнува. С блеснали очи той вече пресмяташе по колко ще се падне на всеки от нас, когато продадем предметите от изоставената гемия и си поделим печалбата.

— Ако това наистина са уникални предмети, както се споменава в бележката, можем да получим за тях каквато и сума да поискаме. Не можете да си представите какви луди пари плащат понякога богатите колекционери. Хиляди фунта за тях са нищо. Няма да сгреша, ако кажа: този рейс не беше напразен!

— Не мислете така — казах аз. — Според мен тези антикварни предмети с нищо не се различават от онези, които често докарват от Южна Америка.

— Знаете ли, сър, направил съм вече четиринадесет рейса и не съм видял нещо, което да прилича на този сандък. Той и празен струва куп пари, а ако съдим по тежината му, в него има нещо ценно. Защо не погледнем?

— Но ти ще развалиш сандъка, ако счупиш катинара — възрази вторият помощник.

Армстронг клекна пред него и с наклонена встрани глава започна толкова отблизо да оглежда ключалката, че едва не го докосна с дългия си тънък нос.

— Сандъкът е направен от дъбови дъски — заяви той — и тук-там малко се е разсърнал. Ако имах под ръка длето или нож със здраво острие, бих могъл да отворя ключалката, без да повредя металната обвивка.

При споменаването за нож със здраво острие неволно си спомних мъртвия моряк на гемията.

— Дали и той се е опитвал да отвори сандъка, но някой му е попречил? — произнесох аз.

— Не зная, сър, но съм сигурен, че мога да отворя сандъка. Ето в този шкаф има отвертка. Елердайс, подръж лампата, много бързо ще го обработя.

— Почакайте! — извиках, като видях, че Армстронг, в чиито очи гореше любопитство и алчност, вече се беше навел над капака. — Не разбирам защо трябва да бързаме? Нали прочетохте на етикета предупреждението — сандъкът да не се отваря. Може да няма никакъв смисъл, но съм склонен да му вярвам. В края на краищата всичко, което е в сандъка, няма къде да отиде и дори ако в него са скрити скъпоценности, те няма да загубят стойността си, където и да го отворим — в кантората на собственика на гемията или в каютата на „Мери Синклер“.

Армстронг явно беше обезкуражен от моите думи.

— Вие да не сте суеверен, сър? — промърмори той и върху тънките му устни се мярна презрителна усмивка. — Ако дадем сандъка, преди да узнаем какво има в него, могат да ни излъжат. Освен това...

— Достатъчно, мистър Армстронг! — рязко го прекъснах аз. — Вие ще получите своята част, но няма да позволя сандъкът да се отвори днес.

— Обърнете внимание, надписът на етикета е написан на английски. Значи, той вече е преглеждан от европейци — добави Елердайс. — Освен това, ако сандъкът е предназначен за съхранение на ценности, не значи, че и сега в него има такива. Няма съмнение, че от времето на стария губернатор на Тера Фирма немалко хора са разглеждали този сандък!

Армстронг сви рамене и хвърли отвертката на масата:

— Е, както желаете — промърмори той.

Обаче забелязах, макар и да говорехме после за най-странични неща, че погледът на Армстронг със същото любопитство и алчност се връщаше пак към боядисания сандък.

Преминавам към описание на по-нататъшните събития, при спомена на които дори и сега потрепервам от ужас.

Каютите на нашите офицери бяха разположени около каюткомпанията, а моята, най-далечната, се намираше в края на малкия коридор, до люка на стълбата. Обикновено не давах дежурства, с изключение на по-важни случаи, и дежурствата бяха разпределени между тримата ми помощници. Армстронг беше нощно дежурство, което свършваше в четири часа сутринта, когато го сменяше Елердайс.

Трябва да отбележа, че обикновено спя много дълбоко и е нужно силно да ме раздрусат, за да се събудя. Въпреки всичко тази нощ, точно на разсъмване, внезапно се събудих сам и седнах на леглото. Хронометърът показваше четири и половина. Нервите ми бяха опънати като струни. Събуди ме някакъв звук, падане на тежък предмет и нечовешки вик, който като че ли още чувам да кънти в ушите ми. Скочих от леглото, облякох се набързо и се затичах към каюткомпанията.

Отначало не забелязах нищо необичайно. В студения полумрак различих покритата с червена покривка маса, шест въртящи се стола,

бюфет от орехово дърво, барометър, а в по-отдалечения край на каютата големия боядисан сандък. Вече тръгнах обратно с намерение да се кача на палубата и да разпитам втория помощник, когато изведнъж забелязах някакъв предмет под масата. Това беше човешки крак, обут във висок моряшки ботуш. Наведох се и видях, че на пода, с обърнато надолу лице, сгърчил се и отметнал напред ръцете си, лежи човек. Веднага познах своя първи помощник Армстронг. Той беше мъртъв. Известно време стоях мълчаливо, задущавайки се от вълнение, след това се втурнах на палубата, извиках Елердайс и заедно с него се върнах в каютата. Измъкнахме нещастния Армстронг изпод масата и като видяхме окървавената му глава, се спогледнахме смъртно бледи.

— Убит е по същия начин, както и морякът от бразилската гемия — продумах аз накрая.

— Точно така. Опазил ни Бог! И все този проклет сандък. Погледнете ръката на Армстронг.

Елердайс вдигна дясната ръка на убития и видях, че в нея все още стискаше същата онази отвертка, която бе искал да използва предната вечер.

— Армстронг знаеше, че аз съм на палубата, а вие спите, и се е опитал да отвори сандъка. Той е коленичил пред него и е отключил ключалката с помощта на този инструмент. След това нещо се е случило с него и вие сте чули вика му.

— Но какво е могло да се случи, Елердайс? — прошепнах аз.

Вторият помощник сложи ръка на рамото ми и ме отведе в каютата си.

— Тук можем да говорим по-свободно, сър, там кой знае дали някой не ни подслушва. Капитан Баркли, какво според вас има в този сандък?

— Честна дума, Елердайс, нямам никаква представа.

— Аз мога да направя само едно предположение: в негова подкрепа са всички факти, които знаем. Обърнете внимание на размерите на сандъка. Погледнете тези метални и дървени украшения. Те могат да прикриват колкото искате дупки. А тежестта на сандъка? Четири души едва можах да го вдигнат. И накрая, не забравяйте, че двама са се опитали да го отворят, и двамата са загинали. Нима не разбирате каква е работата, сър?

— Нима искате да кажете, че вътре има човек?

— Разбира се! Познавате южноамериканските държави, сър. Днес човек е президент, а утре го тровят като побесняло куче. Хората там какво ли не правят, за да спасят живота си. Мисля, че в сандъка се е скрил някакъв отчаян, въоръжен тип и той няма да се остави жив в ръцете ни.

— А как се храни и пие вода?

— Сандъкът е широк и може да събере немалко продукти. Може би сред екипажа на гемията този тип е имал съмишленик, който му е давал вода.

— Значи, според вас етикетът с молба да не се отваря сандъкът е чисто и просто уловка?

— Точно така, сър. Можете ли по друг начин да обясните тези факти?

Бях длъжен да призная, че не мога.

— Какво да правим сега?

— Човекът вътре е отчаян убиец, той пред нищо няма да се спре. По-добре да завържем сандъка за дебело въже и половин час да го повлачим на буксир. Тогава вече ще можем да го отворим без всякакъв риск! Няма да е лошо също така да омотаем сандъка с върви и да подържим този човек без вода. Или нека дърводелецът да шпаклова с лак всички отвори, за да не може да влиза въздух.

— Стига, Елердайс! — сърдито извиках аз. — Може ли сам човек да държи в страх целия екипаж на кораба! Ако вътре има някой, се наемам да го измъкна оттам!

Отидох в каютата си и се върнах с пистолет в ръка.

— Е, Елердайс — заповядах аз, — отваряйте ключалката, а аз ще бъда готов.

— Боже господи, сър, помислете какво правите! — извика помощникът ми. — Двама души са убити и кръвта на единия от тях още не е изсъхнала по килима!

— Още повече — ние трябва да отмъстим за него.

— Добре, сър, но позволете да извикам дърводелеца. Все пак трима е по-добре, отколкото двама, а и той е силно и смело момче.

Елердайс отиде да доведе дърводелеца, а аз останах в каютата насаме с боядисания сандък. Не мога да се оплача от нервите си, но все пак предпочетох да застана така, че между мене и тази внушителна реликва на испанското средновековие да е масата.

Настъпваше утрото, лека-полека ставаше по-светло и върху сандъка все по-ясно се провиждаха червените и белите ивици и заплетените извивки на дървените и металните украшения, доказателство за голямата любов, с която се е трудил над тях изкусен майстор.

Скоро дойдоха Елердайс и дърводелецът с чук в ръцете.

Дърводелецът погледна тялото на Армстронг и поклати глава.

— Лоша работа, сър — каза той. — Нима вие мислите, че някой се крие в сандъка?

— В това няма никакво съмнение — отговори Елердайс, като вдигна отвертката като човек, готов да срещне всякаква изненада. — Вие двамата ще застанете един до друг, а аз ще отворя ключалката. Ако човекът се опита да изскочи, удари го, дърводелецо, с всичка сила по главата. А вие, сър, веднага стреляйте, ако той вдигне ръка. Започвам.

Елердайс коленичи и мушна под капака края на отвертката. Ключалката щракна и се отключи.

— Внимавайте! — извика помощникът и с усилие вдигна масивния капак на сандъка.

В този момент ние и тримата отскочихме назад — аз с пистолет в протегнатата си ръка, а дърводелецът — с вдигнат за удар чук. Мина секунда, друга и... нищо не се случи. Доближихме и погледнахме в него — беше празен. Между впрочем не съвсем: в ъгъла имаше старинен изящен свещник — толкова стар, колкото и самият сандък. Жълтеникавият цвят на метала и оригиналната форма сами говореха за голямата му стойност. Нищо друго, по-тежко и ценно, освен прах, не се оказа в стария боядисан сандък.

— Ех, че работа, дявол да го вземе! — извика Елердайс. — Защо тогава е толкова тежък?

— Погледнете колко са дебели стените и капакът. Не по-малко от пет дюйма дебелина! А вижте и голямата пружина, закрепена напреко на капака.

— Тя е направена, за да държи сандъка отворен — поясни помощникът. — А какъв е този надпис на немски от вътрешната страна?

— Тук е написано, че сандъкът е изработен от Йохан Рощайн от Аугсбург през хиляда шестстотин и шеста година.

— Да, изработката не е лоша! Но как тогава да обясним всичко това, капитан Баркли? Като че ли този свещник е изработен от злато. В края на краищата ние все пак ще получим нещо за нашите усилия досега.

Той се наведе с намерение да вземе свещника и от тази минута вече никога повече не се усъмних в съществуването на интуицията. В същото това време хванах Елердайс за яката и го дръпнах назад. Възможно е в този момент да съм си спомнил някаква средновековна легенда или може би внезапно видях на горната част на катинара нещо червено, съвсем неприличащо на ръжда, но двамата с Елердайс сме убедени, че именно интуицията ми е подсказала как да действам.

— Тук има нещо дяволско! — извиках аз. — Подай ми онзи бастун.

Това беше най-обикновен бастун с извита дръжка. Хванах с него свещника и го дръпнах към себе си. От ръба на капака, проблясвайки, изскочиха полирани стоманени зъбци и огромният боядисан сандък ни се озъби като див звяр. Масивният капак падна с такъв грохот, че на закачената на стената полица заскачаха и зазвъняха чашите. Елердайс се разтрепери като изплашен кон и остана без сили, седна на масата.

— Капитан Баркли, вие ми спасихте живота — след пауза проговори той.

Така узнахме тайната на боядисания на ивици сандък, принадлежащ на стария дон Рамирес ди Лейра; така испанецът е пазел съкровищата си, заграбени от него в Тера Фирма и в провинция Верагуа. Нито един крадец, колкото и хитър да е бил, не е успял да отдели златния свещник от другите ценни предмети. В момента, когато се е докосвал до свещника, ужасната пружина се е задействувала и стоманените клинове са се забивали в мозъка му. Силата на удара е била толкова голяма, че е отхвърляла тялото на жертвата назад и сандъкът автоматично се е затварял. „Колко ли хора са станали жертва на хитроумния механик от Аугсбург?“ — ми мина през ума и като размишлявах върху историята на страшния боядисан на ивици сандък, аз бързо взех решение.

— Дърводелецо, извикайте тук трима моряци и отнесете сандъка на палубата.

— Искате да го изхвърлите зад борда ли, сър?

— Да, мистър Елердайс. Никак не съм суеверен, но на света има неща, които не може да понесе дори един моряк.

— Сега е ясно, капитане, защо бразилската гемия така е пострадала от бурята. Ето и сега барометърът бързо пада, сър, така че точно навреме се разделяме със сандъка.

Не чакахме да дойдат моряците и сами — Елердайс, дърводелецът и аз, измъкнахме сандъка на палубата и го прехвърлихме зад борда. Вдигнаха се пръски вода като фонтан и сандъкът започна да потъва.

Той лежи там на дъното до ден-днешен и ако е истина, че моретата с времето пресъхват, то предварително оплаквам съдбата на човека, който ще намери стария боядисан сандък на ивици и ще се опита да разгадае тайната му.

[1] Фалина — въже, с което лодка се връзва за кораб. — Б.р. ↑

[2] Камбуз — кухня. — Б.р. ↑

[3] Кубрик — помещение за екипажа. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.